

Sygn. akt II W 196/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR B. N.

Protokolant: sekr. sąd. J. J.

przy udziale oskarżyciela publicznego: M. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 maja 2016 roku

sprawy **A. U.** ur. (...) w R. s. L. i A. z d. P.

obwinionego o to, że:

w dniu 05 lutego 2016 roku o godzinie 20:15 w B. na ul. (...) woj. (...), na drodze publicznej kierując samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...) w obszarze zabudowanym przekroczył dozwoloną prędkość o 30 km/h,

to jest o wykroczenie z art. 92a kw

1. uznaje **A. U.** za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2016 roku około godz. 20:15 w B. (woj. (...)) na ul. (...) prowadząc pojazd – samochód osobowy marki H. o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą w ten sposób, że wbrew treści art. 20 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.) na obszarze zabudowanym poruszał się z prędkością 80 km/h przekraczając dopuszczalną prędkość pojazdu na obszarze zabudowanym (w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰) o 30 km/h i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 92 a kw wymierza za to obwinionemu na podstawie art. 92 a kw grzywnę w wysokości 300 (trzystu) złotych;

2. pobiera od A. U. kwotę 30 (trzydziestu) złotych opłaty oraz zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt II W 196/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2016 roku w B. służbę w zmotoryzowanym patrolu Policji pełnili funkcjonariusze Ł. J. (1) i M. A., którzy zaparkowali radiowozem naprzeciwko posesji nr (...) przy ulicy (...) (we wjeździe po wschodniej stronie wymienionej ulicy).

/zeznania M. A. - k. 9 i 73 - 74, zeznania Ł. J. k. 7 i 74 - 76/

W zakresie powierzonych funkcjonariuszom Policji zadań znajdowała się między innymi kwestia kontroli prędkości. Posługiwali się przy tym, laserowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym (...) 20-20 200LR i numerze fabrycznym (...), który spełniał wymagania określone w przepisach metrologicznych o radarowych przyrządach do pomiaru prędkości pojazdów, zaś jego legalizacja była ważna do 30 listopada 2016 r.

/zeznania M. A. - k. 9 i 73 - 74, zeznania Ł. J. k. 7 i 74 - 76, kserokopia świadectwa legalizacji ponownej z dn. 20 listopada 2015 r. k. 5/

W tym samym dniu, po godzinie 20 A. U. jechał samochodem marki H. o nr rej. (...). Po skręceniu w ulicę (...) wyjeżdżał z B. w kierunku (...) poruszając się pasem ruchu położonym bliżej osi jezdni.

/wyjaśnienia A. U. k. 71 – 72/

Ł. J. (1), przy użyciu ww. laserowego miernika prędkości dokonał (zgodnie z jego instrukcją obsługi) pomiaru i okazało się, że kierujący autem H. przekroczył dozwoloną prędkość o 30 km/h, albowiem w obszarze zabudowanym (w godz. 05:00 – 23:00) poruszał się z szybkością 80 km/h. M. A. wydał obwinionemu polecenie zatrzymania się, do którego kierujący się zastosował.

/zeznania M. A. - k. 9 i 73 - 74, zeznania Ł. J. k. 7 i 74 - 76/

Do zatrzymanego pojazdu podszedł M. A., który przedstawił się i podał przyczynę kontroli, a następnie doszedł Ł. J. (1), który okazał A. U. laserowy miernik wraz z wyświetloną prędkością 80 km/h i czasem 1 minuta i 21 sekund, który upłynął od pomiaru. Ł. J. (1) zaproponował mandat karny w wysokości 200zł oraz 4 punkty karne i pouczył o prawie do odmowy przyjęcia mandatu. A. U. odmówił przyjęcia mandatu.

/zeznania M. A. - k. 9 i 73 - 74, zeznania Ł. J. k. 7 i 74 - 76/

Obwiniony figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisu ruchu drogowego w związku z przekroczeniem w dniu 15 sierpnia 2014 r. w R. prędkości od 21 do 30 km/h (mandat karny kredytowany w wysokości 100zł).

/informacja o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 11/

W toku postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 5 lutego 2016 roku po godzinie 20 jechał samochodem marki H. o nr rej. (...). Po skręceniu w ulicę (...) wyjeżdżał z B. w kierunku (...). Poruszał się pasem ruchu położonym bliżej osi jezdni, po którym przed nim nie jechało. Jedynym drugim pasem ruchu poruszały się inne pojazdy jadące w tą samą stronę. Po przejechaniu 100-150 metrów od skrzyżowania obwiniony został zatrzymany do kontroli przez policjanta. A. U. twierdził, że poruszał się z prędkością 50-52 km/h, a dokonany pomiar nie dotyczy jego pojazdu. Poza tym, miał on zostać wykonany „ze skosa” i bez używania statywu. (k. 71 - 72)

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy doprowadził Sąd do wniosku, iż obwiniony A. U. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał zgodnie z zeznaniami funkcjonariuszy Ł. J. (1) i M. A.. Były one bowiem spójne, rzeczowe i wzajemnie ze sobą korespondowały. W świetle zgromadzonych i przeprowadzonych dowodów przyjąć należało, iż pomiar prędkości pojazdu obwinionego przy użyciu laserowego miernika wykonany był przez Ł. J. (1) prawidłowo. Przeprowadzony został bowiem przy użyciu przyrządu, który posiadał ważne świadectwo legalizacji oraz przez funkcjonariusza, który odbył odpowiednie przeszkolenie i nie miał żadnych wątpliwości odnośnie poprawności wymienionej czynności. Poza tym, pojazd obwinionego był wówczas pierwszym pojazdem, który poruszał się na pasie ruchu położonym bliżej osi jezdni. Przyrząd mierniczy został należycie wycelowany w auto A. U., gdyż w przeciwnym razie (przemieszczania celownika) pomiar nie zostałby wykonany, a urządzenie zasygnalizowałoby to w odpowiedni sposób. Wykluczyć zatem należało, aby zmierzona prędkość dotyczyła innego auta niż pojazd obwinionego. Poza tym, wbrew temu co podnosił obwiniony fakt dokonania pomiaru pod kątem nie ma wpływu na jego poprawność, a wręcz było to korzystne dla A. U.. Ten bowiem tzw. efekt kosinusowy sprawia, że im większy jest kąt pomiędzy linią wiązki laserowej, a linią ruchu pojazdu prędkość zmierzona jest niższa niż rzeczywista prędkość auta.

W związku z tym, w ocenie Sądu depozycje świadka Ł. J. (1), iż pomiaru dokonano w sposób należyty są logiczne oraz przekonujące i brak jest podstaw do tego, aby podzielić zarzuty podnoszone przez obwinionego. Poza tym,

funkcjonariusze Policji są osobami obcymi dla obwinionego i nie mieli jakiegokolwiek interesu w złożeniu relacji obciążającej A. U..

Obwiniony natomiast w celu uniknięcia odpowiedzialności próbował wszelkimi sposobami podważyć czynności policjantów oraz zdyskredytować ich działania. Fakt okazania mu świadectwa legalizacji miernika prędkości nie był dla niego wystarczający. W czasie kontroli zachowywał się arogancko i zapowiadał już, że funkcjonariusze będą musieli się „ tłumaczyć”. Uruchomił postępowanie skargowe. Podawał, że zdążył ujechać od skrzyżowania na którym skręcił w ul. (...) około 100-150 metrów, podczas gdy w rzeczywistości odległość ta wynosi ok. 700 metrów. W związku z tym, zdaniem Sądu wyjaśnienia obwinionego, w których kwestionował przekroczenie prędkości, są niewiarygodne i stanowią jedynie przyjętą przez A. U. linię obrony, która miała na celu doprowadzenie do uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd przyjął, że A. U. w dniu 5 lutego 2016 roku około godz. 20:15 w B. (woj. (...)) na ul. (...) prowadząc pojazd – samochód osobowy marki H. o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą w ten sposób, że wbrew treści art. 20 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.) na obszarze zabudowanym poruszał się z prędkością 80 km/h przekraczając dopuszczalną prędkość pojazdu na obszarze zabudowanym (w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰) o 30 km/h.

Opisane powyżej zachowanie obwinionego wypełniało dyspozycję wykroczenia określonego w art. 92a kw. Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.) prędkość dopuszczalna pojazdu na obszarze zabudowanym w godzinach 05.00-23.00 wynosi 50 km/h. W związku z tym, A. U., poruszając się w terenie zabudowanym z prędkością 80 km/h niewątpliwie wykroczył przeciwko przytoczonemu przepisowi o bezpieczeństwie na drogach publicznych, a jego zachowanie wyczerpało dyspozycję wykroczenia z art. 92a kw penalizującego nie stosowanie się przez prowadzącego pojazd do ograniczenia prędkości określonego między innymi ustawą.

W przekonaniu Sądu wymierzona obwinionemu na podstawie art. 92a kw grzywna w wysokości 300 złotych odpowiada przede wszystkim stopniowi społecznej szkodliwości czynu A. U.. Ponadto, pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do obwinionego, a także czyni zadość potrzebie społecznego oddziaływania.

W tym miejscu podkreślić należy, że zachowanie obwinionego nie posiadało charakteru incydentalnego, gdyż A. U. był już uprzednio ukarany za sprzeniewierzenie się przepisom o ruchu drogowym za przekroczenie prędkości.

W związku z tym, mając na uwadze:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra, tzn. bezpieczeństwo w komunikacji,
- okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawcy tzn. popełnienie go na drodze o znacznym natężeniu ruchu prowadzącej przez obszar zabudowany;
- wagę naruszonych obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, tzn. przekroczenie prędkości o znaczącą wielkość przekraczającą o ponad połowę wartość prędkości administracyjnie dopuszczalnej;
- warunki osobiste i majątkowe sprawcy tzn. fakt zatrudnienia jako (...) i posiadany majątek (mieszkanie o wartości 100.000zł, samochód H. o wartości 7000zł);
- uprzednie ukaranie za wykroczenia polegające na przekraczaniu prędkości;

uzasadniony jest wniosek, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczenia obwinionego jest znaczny, a najlepiej odpowiada mu wyżej wymieniona kara grzywny, która i tak jest bardzo zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, choć ze względu na przywołane okoliczności wymaganym było aby przekraczała ją w zauważalny sposób.

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1- 4 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty oraz 100zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (por. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118 poz. 1269).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku dnia 20 maja 2016 r.